

РЕШЕНИЕ

№ 9975

гр. София, 21.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 32 състав,
в публично заседание на 21.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Милачкова

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **8020** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на К. Х. Т. против заповед № ЗД/Д-С-СК-410/26.07.2024г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ –С. (ДСП). Ответникът и заинтересованите страни (ЗС) Р. З. К. и Е. Н. К. чрез процесуалните си представители оспорват жалбата като неоснователна. ЗС С. Н. К. и Р. К. Т. чрез процесуалния си представител изразяват становище в подкрепа на искането за отмяна на заповедта.

След като обсъди доводите на страните и приетите по делото доказателства, съдът в настоящия състав приема следното от фактическа и правна страна.

Жалбата е допустима, като подадена в законоустановения за това срок от лице, което има правен интерес от оспорването. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Жалбоподателят е баща на ЗС Р. Т., видно от представеното удостоверение за раждане от 25.03.2020г. на район „Н.“ на Столична община (л.15 от делото). Видно от същото удостоверение, майка на детето е ЗС С. К.. С оспорената заповед е прекратено настаняването на детето в семейството на ЗС Р. К. и то е настанено в семейството на ЗС Е. К., в качеството ѝ на негов роднина, до произнасяне на съда с решение по чл. 28 от Закона за закрила на детето (ЗЗД). Не се установява и не се твърди такова решение да е било постановено впоследствие. Заповедта е издадена на основание чл.30, ал.2 и чл. 27, ал. 1 във връзка с чл. 25, ал. 1, т. 4 от същия закон. За постановяването ѝ нейният издател взел предвид социален доклад № СЛ/Д-С-СК/1323-157/26.07.2024 г.,

приложен в преписката (л.24-28). Посочва се в обстоятелствената част на оспорения акт, че на 22.01.2024 г. в отдел „Закрила на детето“ (ОЗД) при ДСП - С. е постъпила информация от Мобилен екип, че на Р. е предоставена полицейска закрила на 21.01.2024 г. (л.400), тъй като същият на летището е отказал да замине с родителите си и е помолил персонала да извика полиция. След изтичане срока на полицейската закрила, със заповед № ЗД/Д-С-СК-032/23.01.2024 г. на директора на ДСП (л.16), детето е настанено в семейството на Р. К. в качеството ѝ на роднина на детето. В хода на работа по случая било установено, че г-жа К. възпрепятства възстановяването на връзката родители-дете и успешна реинтеграция. Видно от доклад от доставчик на социална услуга, Р. К. вреди на психо-емоционалното здраве на Р. и е необходима промяна в мярката за закрила. С оглед спазване поредността на мерките за закрила са изпратени писма за проучване на другите роднини на детето. Видно от писмо на ДСП-О. относно проучване на лелята по майчина линия Е. К., същата притежава качества и умения да полага адекватни грижи за детето Р. Т., помежду им има изградена емоционална връзка, разполага с финансов ресурс и би сътрудничила в изпълнение на предприетите мерки за преодоляване на родителското отчуждение и възстановяване на връзката родители-дете. Непълнолетният Р. изразява желание да бъде настанен в семейството на леля си.

Така възприетите от административния орган обстоятелства изцяло съответстват на приложените в преписката писмени доказателства. В производството пред съда не бяха установени нови релевантни обстоятелства, годни да обосноват изводи, различни от формираните от издателя на оспорения акт. По делото са изслушани показанията на свидетелите Р. А. П. и К. Г. Г., които съдят в настоящия състав възприема като необективни, предварително подготвени с оглед да подкрепят тезата на жалбоподателя, а в голямата си част – и представляващи лични мнения и преразкази на твърдения на родителите на детето, относно обстоятелства, които свидетелите не са възприели лично.

Свидетелката Р. П. посочва, че познава семейството от началото на 2018 година. Определя ги като много добро семейство, много съвестни, много ангажиращи, много добри; семейство за пример. Родителите не са упражнявали какъвто и да е вид насилие над Р., поне в нейно присъствие. Винаги са живели в България, в [населено място], [населено място], [населено място] и последно в Т.. Винаги са живели в много добри жилищни условия и са разполагали с висок стандарт на живот. Детето винаги е било в много добро здравословно състояние. Свидетелката не знае да е боледувал сериозно от някакви болести. Заминали за Л. Америка през 2022 година, лятото, защото искали да имат по-добър живот и да дадат по-добър старт на детето си, по-добро развитие. Причините да се преместят от П. в Б. били, че Р. отказал да ходи на училище в П.. Първата година ходил там и след присъствието на баба му там решил, че това вече не е мястото за него и много е изостанал и затова да му дадат по-добри възможности и да учи в Б., като там стандартът е много висок и училищата са с много добър и по-висок статус. Свидетелката не мисли, че Р. е имал някакви проблеми по отношение на здравеопазването. Винаги е бил здрав. Сериозни заболявания никога не е имал. По отношение на образованието - първата година, когато отишъл да учи в частно парагвайско училище, бил много щастлив там, но след присъствието на баба му някак си решил, че това не е неговото място и затова се преместили в Б.. Били поканили бабата в П. и тя 4 месеца останала там. Нон-стоп присъствие с детето и негативното ѝ отношение към държавата, към мястото,

държавата - много изостанала, не е Европа. Това нещо повлияло на детето. След нейното заминаване и връщане в България и той отказал следващата година да учи в П. и затова родителите се насочили да се преместят в Б.. Свидетелката не мисли, че в Б. е имало някакъв проблем. Рискове за живота и здравето му не е имало в присъствието на родителите му. Винаги са се грижили много за него. В България също не е имало проблеми по отношение на живота и здравето му. Това, че след предстоя при баба му започнал по-често да боледува. До тогава не бил боледувал, но риск за здравето и живота му не е имало. Свидетелката знае за настаняването при баба му Р. и впоследствие при Е., леля му. Първо бил изведен абсолютно неправомерно според нея и без никакъв риск за живота и здравето му. Свидетелката била директор на дирекция „Социално подпомагане“ 9 години и много добре знае каква е процедурата. Въобще неправомерно, не е имало никакъв риск за здравето и живота му, за да бъде изведен. Първата заповед и следващата, която се разглежда в момента, вместо да оправят и коригират нанесените щети, те го пратили при леля му. Свидетелката мисли, че от около 3 месеца бил при лелята, след като в дирекцията установили, че бабата не е подходяща и няма родителски капацитет и трябва спешно да бъде изведен, тъй като вреди на здравето му и създава родителско отчуждение и влияе на психиката. Разбива му психиката. И вместо да го върнат при бащата, както било редно, защото той имал правата, а майката била ограничена в този период, те го пратили при леля му Е.. Р. винаги бил настройван от баба си и от леля си Е., че ако там не му харесва, да си дойде, те ще поемат грижите за него. Тя се представя и го записва заедно с бабата в негово присъствие, представяйки се за майка му и го записва в училище 170 в [населено място]. Създава условия да покаже как може да се мами и да се лъже. Свидетелката не мисли, че била най-подходящият човек, при който да бъде настанен. При положение, че се представя за майка му и лъже в една институция, записвайки го в училище, това според свидетелката е недопустимо. Детето било свидетел на тези действия. Било е записано с бабата и леля му Е.. Извеждането на Р. от семейството му се отразило негативно. Психиката му е сериозно разстроена и тепърва пораженията ще се отработват, ако въобще е възможно за някои неща и психически. Сериозно родителско отчуждение било вкарано в него. Той е в когнитивен дисонанс, тъй като при родителите си се чувства добре, а в същото време когато е с леля, баба и се говори против родителите, вместо да се отработят тези неща и да съдейства Е. за връщането му, тя - напротив. Свидетелката присъствала на телефонен разговор, когато крещяла и обиждала сестра си, че не е никаква майка и че тя решава за нейното дете. По никакъв начин не е съдействала на социалните за да бъде върнато детето. Напротив, те все повече и повече задълбочавали този проблем между родителите. Настройвали детето срещу родителите му. От ДСП знаели, че Е. К., заедно с Р. К., са записали Р. в 170-то СУ в [населено място] незаконно, без знанието и съгласието на родителите, докато те са били в Б., с диплома от П. и лелята Е. К., представяйки се за майка на Р.. Цялата документация е там и много добре знаели, че има заведено дело срещу Е. за лъжесвидетелство за това. Свидетелката не е присъствала на записването в училище, но знае от документите, които впоследствие родителите набавили от училището. Намира, че от документите е видно, че детето е присъствало. Запозната е с документите. Създадено е сериозно родителско отчуждение още от преди да си дойде. Свидетелката наблюдавала, бабата говорела, сестрата Е. също. Бабата през септември месец, 2023 година била при нея и много добре описала цялата история, която се случила впоследствие. Не е била свидетел на

Е. да говори нещо на Р. против неговите родители.

Преценявайки в съвкупност изложеното, съдът в настоящия състав намира, че то може да послужи като обективен източник на информация за релевантни обстоятелства. Свидетелката видимо преразказва информация, получена като сведение от родителите на детето. Не може да се приеме, че тя има достатъчни собствени наблюдения върху неговото развитие. Същата заявява, че познава семейството от 2018г., но подчертава изявленията си относно детето и родителите му с многократно повторение на думата „винаги“. Наред с това, подробно и уверено разказва за обстоятелства, на които няма как да е била свидетел в действителност – относно престоя на семейството в чужбина, условията на живот там, качеството на образованието и участието на детето в училищни занимания, неговите чувства и желания, действията на ЗС Р. К. при пребиваването ѝ в П., събитията при записването на детето в училище след завръщането в България. При директно отправен въпрос, изрично заявява, че не е била свидетел Е. да говори нещо на Р. против неговите родители. С процесната заповед детето е настанено именно при ЗС Е. К. поради възможно влияние от ЗС Р. К., при която е било настанено с предходна заповед. Следователно, изявлението в този смисъл на свидетелката не изяснява ново обстоятелство, различно от възприетите от административния орган при издаване на заповедта, предмет на съдебен контрол в случая; предходната заповед е извън предмета на настоящия спор. Свидетелката е възприела лично негативни изявления на ЗС Е. К. и ЗС Р. К., които обаче, видно от представените по делото писмени доказателства, са част от еднократен инцидент, на който свидетелката е присъствала и от действията ѝ детето се е почувствало застрашено. Случаят е подробно описан от него при изслушването му на 17.07.2024г. в открито съдебно заседание по гр. д. № 3656/2024г. на Софийски районен съд, 91 състав (л.79-88). Протоколът от заседанието е доказателство за извършените в съдебното заседание съдопроизводствени действия, съгласно чл.152 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК). Детето в частност относно свидетелката е заявило: „Тази нейна приятелка ми каза веднага да си стягам багажа, че повече няма да се виждам с баба ми, докато не стана пълнолетен и да заминавам с майка ми ... Тръгнах да излизам от апартамента и тази Р. тогава ме хвана, като ме сграбчи с две ръце. Аз се отскубнах и тръгнах да бягам“. В останалата им част показанията на същата свидетелка представляват израз на лично мнение и оценка на работата на администрацията, които отново не са основани на непосредствено възприети факти от действителността. По изложените съображения, съдът в настоящия състав не се доверява на тези показания.

Свидетелят К. Г. заяви, че познава Р. и К.. Отношенията между тях били страхотни до преди 1 година, преди той да бъде отнет. Познава това семейство от над 10 години и доста често се виждали. Винаги преди да вземат решение, питали Р. дали е съгласен с това, което правят и трябвало да се съгласи. За свидетеля като баща и като родител това са именно хората, които гледали най-демократично сина си. Винаги са били пример за всички и накрая резултатът бил този. През цялото време К. Т. - всичките пъти, в които свидетелят бил заедно с тях, виждал, че не само зачитат и уважават личността му, а много повече. Р. никога не е каран да прави каквото и да е. Винаги е бил записан на изключително много активности, които са били интересни за него, което е висша форма на зачитане на личността му. Родителите не са упражнявали физическо, психологическо, емоционално или друг вид насилие над Р. за сметка на баба му Р., която в продължение на 1 година, свидетелят го твърди като човек с второ

висше образование по психология, проявявала манипулация и емоционално насилие над Р.. Свидетелят не знае за случаи на незачитане и неуважение личността на Р. от страна на К. Т. и С. К.. Знае от директора и педагога на училището в К., че Е., лелята, при която е бил настанен, се представя за негова майка, докато С. е в Б. и те го записват първо в селското училище в К., след това го записват в „Н.“, в едно ромско училище. След това Р. има почти 6 на матурите те го записват в ТОХ-а, което е може би най-ниското социално училище в С. изобщо. За свидетеля това е висша форма на незачитане на личността на Р. и на неговото бъдеще. През цялото време, в което се виждали, Р. винаги бил записан на огромно количество активности извън училище, математика ментална, барабани и танци всякакви. Всъщност до преди една година това дете растяло като едно слънчево, чисто същество. Откакто започнала тази една година, той реално станал един гамен, който напада майка си. Свидетелят лично виждал Р. как я бута по качулката, извива й ръцете до болка и всъщност той станал едно друго дете, което заплашва хората, включително и свидетеля, включително и майка му. Все едно е друго дете, откакто се върнал в България. Станал изключително войнствен, включително агресивен. Постоянно реагиращ и крещящ, и викащ. Свидетелят многократно го виждал как посяга на майка си. Как се държи, вулгарно, арогантно, даже не арогантно, а дори обидно и непристойно. Дори в деня, в който С. се прибрала, Р. крещял: „Защо си тука? Какви са тия? Защо С. и К. са тука“. Свидетелят го попитал: „Това са твоите майка и баща, защо им викаш С. и К.“ – „Защото така се казват и те не са ми никакви“. На едно дете, което е на 13 години, трябва доста сериозна манипулация да му е. Свидетелят няколко пъти ходил със С. и К. да ги закара на среща и виждал многократно как мъжът на Е. излиза пиян и казва, че няма да го даде да се види. Там слушат чалга. Самият той заявява, че са гледали порно. Пускал им е на децата да гледат порно, като това е начин, според мъжа на Е., те да се учат в живота занапред. Синът на Е., братовчед му на Р., по наблюдения на свидетеля, е ултрас на „Л.“. Той е кик боксьор или нещо от сорта. Самият той се опитал да нападне свидетеля. Доколкото той знае, Р. също вече е в тази среда. Ходят заедно на бойни спортове, което е много хубаво, стига да не се проявява това в агитките на С.-запад. Цялото това нещо довело до едно тотално счупване на детето. Психиката му е тотално смачкана. Все едно е коренно различно дете.

Свидетелят посочва, че когато е с родителите си, Р. е съвсем нормално дете. В момента, в който баба му се обади по телефона, той става все едно нещо се е вселило в него и става друго дете. Вече интересите му не са към развитието му, а по-скоро към чалгата, към ходенето на някакви партита, на събития, на мачове. Ходенето с приятелите му. Дори искали заедно да ходят на някакво безумно чалга-море, двамата 14 годишни. Здравословното му състояние също е интересно, защото това момче никога не е боледувало. Откакто е при баба му и после при леля му, реално през 2 седмици е болен. Свидетелят присъствал многократно на разговори между Е. и С., когато Е. крещи на С., че тя й гледа детето, че детето й пак е болно и че Е. сега заради С. трябва да носи отговорността за това болно дете, което е брутално, вулгарно и неправилно. Според свидетеля, извеждането на детето не било съобразено, защото родителите му му дали един прекрасен живот и за него имало едно светло бъдеще, докато сега той има един безумен опит от най-различни институции как не се гледа дете. Има опита да бъде в селското училище. Присъствал в безумен скандал, в който леля му се представя пред него. Това, което свидетелят има като информация е, че баба му и леля му, от директора и от педагога, които са присъствали – баба му, леля

му и той самият, тримата заедно са отишли да го записват, като леля му се е представила за негова майка и е попълнила документите. Тоест само по себе си според свидетеля това е вкарване в престъпление. Реално Р. докато бил с тях, винаги е бил в прекрасни частни училища, в които се търси най-висша форма на развитие на интелекта и потенциала на това дете. Сега след селското училище бил записан в едно училище в „Н.“, в което е пълно само с роми. Сега в момента е в ТОХ-а. ТОХ-ът е едно от не най-елитните училища в С., макар че има висок резултат на матурите.

Свидетелят намира, че извеждането на Р. от дома на родителите му и настаняването му в дома на Е. не е било съобразено с възрастта му, защото Е. не може да му даде това, което С. му дава и също мъжът на Е., който е доста особен човек. Свидетелят многократно го виждал да крещи и да е пиян. Не могат да му дадат това, което им дава К.. Отделно самата ситуация, много пъти виждал как Е. лъже пред Р. за неговите родители. На нея й била правена многократно забележка за това поведение от най-различни институции. Според свидетеля е крайно некоректно отношението на Е. и не трябвало там да бъде закарван Р. при положение, че на К. правата са му били напълно изрядни. След като Р. бил изведен от Р., свидетелят счита, че му е известна причината да не бъде върнат при К. Т.. През тази една година многократно пъти присъствал на случаи и на събития заедно с тях. Това, което получавали като информация от всяка една институция, независимо дали става дума за педагогически стаи или за полиция, или за прокуратура, или за социални, или дори за мобилните екипи на социалните, винаги казвали едно и също нещо в конкретния момент – „Върху нас има голям политически натиск“, „Ние нищо не можем да направим“. Едни и същи думи от различни институции. Това е единствената причина според свидетеля да не бъде върнат там. Защото този случай се използва като прецедент в нашата система и в България. Свидетелят посочва и, че Е. К. има бизнес – „Парти-център за деца“. По професия не знае каква е. Съпругът й е полицай. Според свидетеля, успехът на Р. е 5.80, но не знае дали това е от матурите или общо с училището. Твърди, че знае, че за всичките му класове Р. има дипломи, които съобразени с българското законодателство. Виждал ги е. При конкретен въпрос посочва, че е виждал документ за втори клас. Заявява, че за всеки един клас Р. има диплома, съобразена с българското законодателство.

Съдът в настоящия състав не се доверява на показанията на този свидетел, предвид следното. В своята цялост те са видимо подготвени да съответстват на трайно обективизираното виждане на жалбоподателя, че единствено последният е подходящ да взема решения за детето. Тази теза влиза в противоречие с установеното от представените писмени доказателства, за това, че самият свидетел е взел участие в скандала, възникнал при неочаквано за детето посещение на майката и двамата свидетели, при което е бил предприет опит детето да бъде отведено от тях въпреки желанието му и чрез употреба на сила. Това е видно както от изслушването на детето в горепосоченото заседание по гр. д. № 3656/2024г. на СРС, 91 състав, така и от показанията на същия свидетел в това заседание. В тях той и изрично заявява, че за възникналия конфликт в семейството и постъпките на отделните му членове знае от ответниците по делото на СРС – жалбоподателят и ЗС С. К.. Показанията на свидетеля, изслушани в настоящето производство, противоречат и на писмените доказателства, представени в подкрепа на твърдението, че детето не е разполагало с действителна диплома за шести клас (л.519-528). Относно състоянието на здравето и поведението на детето, както и начина на живот на семейството в чужбина свидетелят

може да разполага единствено с информацията, получена от родителите. Що се отнася до желанията и намеренията на детето, то няма причина да се приеме, че същият свидетел ги е възприел лично. Наред с това, оценката му на събитията е видимо недостоверна и несъответна на тези събития. Така, той заявява, че ЗС Р. Т. е имал висок успех на матурите, а е бил записан под влияние на ЗС Р. К. и ЗС Е. К. в училище, класирането в което е далеч под този успех. На конкретно питане относно последния обаче свидетелят не отговаря с достатъчна точност – твърди, че е 5,80, но не му е известно кои конкретни показатели са измерени с тази стойност. Видно от представеното извлечение от резултатите от националното външно оценяване (НВО) за седми клас (л.364), оценките от изпитите на ЗС Р. Т. са съответно 63,50 по „Български език и литература“ и 41,50 по „Математика“. Максималният брой точки на всеки от тези изпити е 100, съгласно чл.50, ал.12 от Наредба № 11/01.09.2016 г. за оценяване на резултатите от обучението на учениците. Следователно, успехът на детето на матурите не е висок, както твърди свидетелят. Видно от представените извлечения за подаденото заявление (л.365-367), ученикът е бил класиран съобразно успеха си в Софийска професионална гимназия по туризъм, паралелка „К.“ с испански език. Доколкото описаните документи изхождат от обективен източник, съдът в настоящия състав приема, че несъответствието на показанията на свидетеля с тях определя тези показания като недостоверни.

ЗС Р. Т., изслушан на основание чл.15, ал.1 ЗЗД в открито съдебно заседание на 22.11.2024г., заяви, че знае, че делото е с ОЗД - С.. Не е сигурен за какво е. Родителите му съдят ОЗД, защото не са съгласни за това, че не са го върнали при тях. Започнало на летището, когато се опитали да го изведат към Б.. Я., приятел на родителите му, го ударил в училище. Защото те искали да ходят някъде и му казали да се качва в колата и той не се качил. Казал, че не иска да се качва и тогава обаче Я. го ударил. От тогава не се е случвало. Не се е случвало никога някой от родителите му да го удари. Бил уведомен от ДСП – С., че родителите му желаят да останат в България, за да го гледат, за датата не е сигурен. Мисли, че имало среща за това. Сега е добре, разбират се по-добре и живее заедно с родителите си.

Така изложеното от ЗС Р. Т. съответства изцяло на обстоятелствата, изложени в представените писмени доказателства, в т. ч. социалните доклади, изготвени преди издаване на оспорения акт, към която дата следва да бъде преценена неговата законосъобразност съгласно чл.142, ал.1 АПК – както цитирания в обстоятелствената част на процесната заповед, така и изготвените на 24.06.2024г. от ДСП – Л. и от ДСП – С.. Изготвените впоследствие съдът в настоящия състав възприема като релевантни на основание чл.142, ал.2 АПК. Видно от представения работен протокол от 24.07.2024г. (л.200), детето е заявило пред социалните работници, че има желание да бъде реинтегриран при двамата си родители, но не и в семейството на К. Т.; желае и да бъде настанен при Е. К.. Със заповед за незабавна защита № 72/02.03.2024г., издадена по гр. д. № 1551/2024г. на СРС, на основание чл.18, ал.1 от Закона за защита от домашното насилие, на майката е било забранено да осъществява контакт с детето. При тези обстоятелства, към 26.07.2024г. не е могло детето да бъде настанено при двамата родители, а нежеланието му да бъде настанен само при бащата е многократно отразено в хода на производството пред административния орган. Наред с това, с определение № 3331/23.01.2024г. по гр. д. № 3656/2024г. на СРС, 117 състав (л.303) и двамата родители са били задължени да се въздържат от извършване на насилие спрямо Р. К. Т. и да посещават специализирана програма.

С първоначално издадената заповед № ЗД/Д-С-СК-032/23.01.2024 г., на директора на ДСП детето е настанено в семейството на ЗС Р. К. в качеството ѝ на роднина на детето поради това, че на 22.01.2024 г. в ОЗД при ДСП – С. е постъпила информация от Мобилен екип, че на Р. е предоставена полицейска закрила на 21.01.2024 г., тъй като същият на летището е отказал да замине с родителите си и е помолил персонала да извика полиция. Отбелязано е и в доклада за оценка на случай изх. № СЛ/Д-С-СК/1323-157/26.07.2024г. (л.24-28), че при събитията на летището малолетният е плакал и е молил да не бъде допускан до полет със своите родители, отказал да тръгне за Б.. След постъпване на заключителни доклади от предоставените социални услуги и в съответствие с изразеното желание на детето, в доклада е направена препоръка да бъде настанено в семейството на ЗС Е. К.. Като взел предвид промяната в обстоятелствата, настъпили след 23.01.2024г., в това число възможния риск детето да се отчужди от родителите, издателят на оспорения акт променил настаняването му от семейството на ЗС Р. К. в семейството на ЗС Е. К..

Както беше посочено по-горе, приложените в административната преписка писмени доказателства изцяло обосновават изводите, формирани от административния орган. Като взел предвид и последвалото развитие на събитията, отразени в становище на ДСП Л. от 10.10.2024г. и заключителни доклади от доставчик на социална услуга относно личностния родителския капацитет, оценен като добър, директорът на ДСП О. със своя заповед № ЗД/Д-С-О-025/11.10.2024г. (л.150) прекратил настаняването на детето в семейството на ЗС Е. К. и го реинтегрирал в семейството на неговите родители. Така постановените три заповеди с правно основание съответно чл.25, ал.1, т.4 и чл.29, т.6 и т.9 ЗЗД обективират преценка на съответния издател, основана на релевантните обстоятелства към съответния момент на издаването им и съобразена с най-добрия интерес на детето по определението на § 1, т.5 от Допълнителната разпоредба на ЗЗД.

Във връзка с доводите на жалбоподателя е необходимо да се отбележи и следното. Установява се от писмо изх. № 0104-153/14.05.2024г. на Министерство на образованието и науката (л.168-169), което представлява официален документ, съставен от длъжностно лице в кръга на службата му, че Р. К. Т. е завършил начален етап на основно образование, но няма придобита образователна степен – основно образование. Видно от подробното изложение в писмото, детето е посещавало училище от 15.09.2017г. до 04.01.2019г. и е получил удостоверение за завършен първи клас от училище в [населено място]; издадено е удостоверение за завършен втори клас от училище в [населено място]; от училище в [населено място] му е издадено удостоверение за завършен начален етап на основно образование, като се е обучавал в III и IV клас в самостоятелна форма на обучение; липсва информация за обучението му в V и VI клас; в VII клас е записан в три училища и отписан от две. Видно и от приложения в преписката заключителен доклад за оценка от фондация „Светлина за живот“, изготвен на 30.05.2024г. (л.29-31), ЗС Р. К. е осигурила както необходимите уроци за наваксване на пропуснатото обучение, така и лично е помагала на детето по география и история. Изрично е отбелязано в същия доклад, че по тези два предмета детето има отлични оценки. В доклад изх. № 102/21.05.2024г. от същата фондация (л.32-34) е посочено, че ЗС Р. К. е осигурила стабилна и сигурна среда по отношение на задоволяване на физическите потребности, между двамата има изградена емоционална привързаност. Безпротиворечиво следва от събраните доказателства извод, че същата ЗС е положила всички усилия да осигури най-добрия интерес на

детето, в това число да го подготви за националното външно оценяване. Посоченият по-горе негов резултат е висок, преценен спрямо значителните пропуски в образованието в първите шест години. Във връзка с твърденията на жалбоподателя за увреждащи действия от страна на ЗС Р. К. спрямо детето и родителите, съдът в настоящия състав споделя виждането, изложено в мотивите на представеното окончателно решение № 7032/18.12.2024г. по гр. д. № 7883/2024г. на Софийски градски съд, I въззивен брачен състав (л.359-363), че действията на посочената страна са насочени и целящи да съдействат и осигурят добруването на детето, осъществяване на неговия най-добър интерес, а не целят отрицателно въздействие върху психиката на неговата майка. Безпротиворечиво се установява от събраните по делото доказателства, че детето в началния и основния етап на образование е било обучавано само спорадично. В резултат не само е било лишено от възможността да получи необходимите знания, но не е разполагало и с възможност за социализация в училищна среда, като неколккратно е споделяло желанието си да ходи на училище и има приятели там. Това желание, както и необходимостта от общуване с разширеното семейство, са били видимо negliжирани от родителите, като в значително по-голяма степен – от бащата. Наред с това, съвкупната преценка на изявленията на детето, отразените в представените доклади наблюдения и твърденията, направени в подаваните сигнали от двамата родители и самостоятелно - от жалбоподателя, налагат извод за неприемане от последния на различно от собственото мнение, липса на самокритичност у същия към собствените постъпки, при засилена критичност към тези на околните.

Във връзка с твърденията на жалбоподателя, че в семейството на ЗС Е. К. синът му е имал достъп до неподходящи занимания, следва да се отбележи, че те не се потвърждават от събраните доказателства, а са само твърдения, изложени в подавани от самия жалбоподател сигнали до различни адресати. Както е отбелязано и в мотивите на определение № 9852/18.09.2024г. по адм. д. № 8395/18.09.2024г. на Върховния административен съд, недоказани са твърденията за гледане на порнофилми. Несъстоятелни са и доводите на жалбоподателя в насока извършено престъпление от същата ЗС, изразяващо се в представянето ѝ за майка на Р. при записването му в училище. На първо място, дали определено деяние е престъпление или не, може да бъде определено само със съответен за това акт на съда, какъвто не е налице. На второ място, дори да се приеме, че ЗС Р. К. и ЗС Е. К. са си послужили с неистински документ за завършен от детето VI клас и, че служителите на училището са били въведени в заблуждение относно естеството на родството, то предприетите от ЗС действия отново представляват грижа за интереса на детето. В случая той се изразява в осигуряване на училищно образование, особено важно в годината на VII клас, преди националното външно оценяване, което предопределя следващия образователен етап. Съдът в настоящия състав приема, че така предприетото от ЗС обективира грижа за интереса на детето, която е надделяла над собствения интерес на ЗС. Поради това, не намира, че е налице основание да се приеме, че същите, и в частност ЗС Е. К., не са разполагали с необходимите качества да осигурят подходяща среда за настаняването. Намира за изцяло ирелевантни за предмета на настоящето производство са документите, приложени в представената пр. пр. № 1028/2024г. на Софийска районна прокуратура (л.93-112 и л.411-581) и поради това не ги обсъжда.

Предвид изложеното и като прецени на основание чл. 168, ал. 1 от АПК изцяло законосъобразността на оспорения акт съдът в настоящия състав намира, че заповедта

е постановена от компетентен орган и в установената форма. При това не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, тъй като съществени са само онези, които, ако не биха били допуснати, изходът от производството би бил различен. В случая не е налице основание, годно да обоснове такъв извод. Решението е в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона. С оглед изхода на делото разноските остават за жалбоподателя така, както са направени и на основание чл.143, ал.3 АПК следва да бъде уважено искането на ответника за юрисконсултско възнаграждение. Последното съдът определя на 100 лева съобразно чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, издадена на основание чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ. Сумата е дължима на Агенцията за социално подпомагане, която е юридическо лице съгласно чл.2, ал.3 от Устройствения правилник на Агенцията за социално подпомагане и тъй като ДСП е част от структурата ѝ, съгласно чл.7, ал.1 от същия правилник. С оглед изхода на делото жалбоподателят дължи и възстановяване на направените от ЗС Е. К. и Р. К. разноски в размер на общо 1000 лв. – възнаграждение за адвокат, платено съгласно отбелязването в представения договор за правна защита и съдействие (л.206). Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. Х. Т., с ЕГН [ЕГН], против заповед № ЗД/Д-С-СК-410/26.07.2024г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – С..

ОСЪЖДА К. Х. Т., с ЕГН [ЕГН], да заплати на Агенцията за социално подпомагане сумата 100 (сто) лева – възнаграждение за юрисконсулт.

ОСЪЖДА К. Х. Т., с ЕГН [ЕГН], да заплати на Р. З. К., с ЕГН [ЕГН], и Е. Х. К., с ЕГН [ЕГН], общо сумата 1000 (хиляда) лева – разноски по делото.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

Съдия: